

Arrest

nr. 95 707 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. D'HAENENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2012.

1.3. Op 30 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 mei 2012 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 oktober 1973 geboren in Mansour, Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. Uw broer A.(...) begon in 2004 als loodgieter te werken bij het Amerikaanse bedrijf Washington International. Hij werd hierom bedreigd en verdween in 2005 of 2006. Zijn lot is u onbekend. Op 11 februari 2006 kwam uw vader door een bomaanslag om het leven. Hij werd vervolgd omwille van zijn vroeger lidmaatschap bij de Baath partij en haar paramilitaire militie, Jaish el Shaabi (JES). Op 6 augustus 2006 werd u door leden van het Mehdi leger ontvoerd en 20 dagen vastgehouden omwille van de activiteiten van uw broer en uw vader. U kwam toevallig vrij door een actie van het leger. In januari 2008 begon u te werken als bewaker van het huis van Liwa (Majoor-Generaal) H.(...) F.(...) A.(...) a.(...) M.(...). Volgens uw verklaringen werd u omwille van deze functie herhaaldelijk vervolgd. Zo werd u in januari 2011 achtervolgd toen u van uw werk kwam. Op 17 februari 2011 werd de auto van uw broer O.(...) in brand gestoken. U vernam van de buurman dat de dader toen hij wegliep zei dat het een waarschuwing voor de broer betrof. Op 28 april 2011 werd u in de el Kindi straat beschoten toen u stond te wachten op een taxi na uw werk. Bij deze beschieting kwam een vrouw om het leven. Uzelf kon ontkomen. Hierna zou u nogmaals achtervolgd zijn geweest. Op 1 juni 2011 ging u voor de laatste maal naar uw werk. Op 9 juli 2011 vertrok u naar Syrië. Daar nam u op 20 juli 2011 het vliegtuig. Dezelfde dag kwam u in België aan. Uw uiteindelijke bestemming was echter Canada. De vierde dag dat u in België verbleef zou u naar Canada vertrekken. De smokkelaar liet u echter in de steek op de luchthaven. Van een politiemann vernam u dat u asiel moest aanvragen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 25 juli 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw oude en nieuwe identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een document voor ontheemden, foto's van de verbrande auto van uw broer, de overlijdensakte van uw vader, een aanbevelingsbrief van Washington International betreffende uw broer A.(...) en de Jaish el Shaabi badge van uw vader. Tevens legt u kopies voor van het kentekenbewijs van de auto van uw broer, de identiteitskaart van uw broer O.(...), uw badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, uw diploma van de middelbare school, een voedselrantsoenkaart en de woonstkaart van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw voorgehouden problemen in uw land van herkomst zouden het gevolg zijn enerzijds van de voormalige functies van uw vader en uw broer en anderzijds van uw eigen werk als bewaker voor Liwa (Majoor-Generaal) H.(...) F.(...) A.(...) a.(...) M.(...). Omwille van de eerste reden zou u in 2006 ontvoerd zijn geweest. Omwille van de tweede reden zou u in 2011 achtervolgd en beschoten zijn geweest. U haalt beide zaken aan als vluchtmotief (CGVS, p. 19).

Allereerst dient echter te worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment vermeldde dat u ontvoerd zou zijn geweest of dat u beschoten werd. U beweerde enkel vaagweg dat u altijd bedreigd werd en dat u meerdere keren achtervolgd werd (vragenlijst p. 3). Geconfronteerd met deze zeer opvallende omissies beweert u dat men u had gezegd dat u alles in het kort moest vertellen en dat u alles uitgebreid tijdens het interview op het CGVS kon vertellen (CGVS, p. 22). Vreemd genoeg had u in het begin van het gehoor op het CGVS verklaard dat u weldegelijk alle belangrijke elementen in het kort had vermeld en maakt u verder geen melding van problemen die zich tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 2). Dat u met geen woord hebt gerept over dermate belangrijke feiten die, althans volgens uw eigen verklaringen, bijzonder traumatiserend voor u waren, ondermijnt dan ook ten zeerste uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens blijkt dat u, ondanks het feit dat u reeds in augustus 2006 door leden van het Mehdi leger zou zijn ontvoerd omwille van de vroegere activiteiten van uw vader en uw broer, nog tot juli 2011 in Bagdad verbleef (CGVS, p. 10). Na de voorgehouden ontvoering van augustus 2006 zou u tot 2011 bovendien geen problemen meer hebben gekend (CGVS, p. 14, 19). Tijdens deze periode verbleef u nochtans bij uw familieleden in Mansour, de wijk waar uw vader vermoord zou zijn geweest en waar zowat al uw familieleden blijken te wonen (CGVS, p. 3, 4, 7). Tijdens deze periode zocht en vond u blijkbaar ook werk als bewaker (CGVS, p. 8). U verklaart wel dat u reeds sinds 2006 het land wilde verlaten maar ook dat u hiertoe geen kans kreeg. U zou niemand hebben kunnen vinden die uw vlucht kon regelen. U had verder niet voldoende financiële middelen om uw vlucht te financieren en u zou ieder jaar gedacht hebben dat de situatie zou verbeteren (CGVS, p. 17). Deze uitleg kan niet voldoende overtuigen waarom u na de achtereenvolgende zwaarwichtige incidenten van 2006 nog zo

lang in Bagdad zou zijn gebleven. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook opnieuw in grote mate de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees die u leert met de voormalige activiteiten van uw broer en uw vader. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt verder in twijfel getrokken door de vage en onduidelijke verklaringen over de precieze activiteiten van uw vader en over het lot van uw broer A.(...).

Het blijkt immers dat u bijzonder weinig informatie kunt geven over de vroegere functie van uw vader. Zo weet u niet eens precies welk niveau hij bekleedde binnen de Baath partij en weet u evenmin wat zijn precieze taken waren binnen de partij. Verder weet u ook niet welke functie hij had binnen het JES of welke taken hij moest uitvoeren. Bovendien legt u afwijkende verklaringen af over de precieze positie en taken van uw vader binnen de Baath partij. Aanvankelijk verklaart u dat het hoogste niveau van uw vader voor zover u weet 'udu qiyadat' (lid bestuur) was. Later verklaart u dan weer dat u enkel wist dat hij 'udu' (lid) was en dat u niet weet wat het hoogste niveau was dat uw vader binnen de partij bekleedde. Initieel verklaart u eveneens dat uw vader verantwoordelijke was voor een groep mensen. Naderhand beweert u echter dat u niet wist wat zijn taak binnen de partij was (CGVS, p. 6, 31, 32). Ook over het lot van uw broer A.(...) kunt u enkel vage verklaringen afleggen. Zo weet u niet precies wanneer hij gevlucht zou zijn. U kunt enkel zeggen dat dit vóór de moord op uw vader gebeurde en dat hij in 2005 of 2006 verdween. Wat er precies met hem gebeurde, weet u evenmin. U verklaart enkel vaagweg dat hij volgens sommigen vermist is en dat anderen zeggen dat hij bij de Amerikanen zou zitten (CGVS, p. 6, 32).

Ook uw verklaringen over de voorgehouden problemen die u zou hebben ondervonden als gevolg van uw werk als bewaker voor de Liwa overtuigen allerminst. Dient vooreerst immers te worden vastgesteld dat, ondanks het feit dat de problemen reeds zouden zijn begonnen in januari 2011 en u op 28 april 2011 zou zijn beschoten, u nog tot 1 juni 2011 bleef verderwerken (CGVS, p. 4, 18). Bovendien keerde u telkens weer terug naar de wijk waar uw leven volgens uw verklaringen over de voorgehouden aanslag op de auto van uw broer O.(...) in gevaar was (CGVS, p. 3, 4, 7, 13). Het blijkt trouwens dat u telkenmale naar uw verblijfplaats terugkeerde via de plaatsen waar u voortdurend achtervolgd zou zijn geweest en waar u op 28 april 2011 beschoten zou zijn geweest (CGVS, p. 23, 28, 29). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen opnieuw in grote mate uw algehele geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 allerminst duidelijk, samenhangend of overtuigend genoemd kunnen worden. U verklaart herhaaldelijk dat u drie tot vier keer achtervolgd zou zijn geweest toen u terugkeerde van uw werk. Aanvankelijk beweert u dat de eerste achtervolging in januari 2011 zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 12). Later verklaart u dan weer dat u pas in februari 2011 de eerste keer zou zijn achtervolgd (CGVS, p. 26, 27). Gevraagd of er nog iets gebeurd was na de beschieting in april 2011 antwoordt u in eerste instantie ontkennend. Vervolgens stelt u echter dat u wel nog achtervolgd werd. Wanneer u wordt gevraagd wat er dan precies gebeurde, verklaart u dat u zich na die beschieting niet meer kon concentreren, dat u bang was van iedereen en dat u dacht dat iedereen u wilde vermoorden. Om duidelijkheid te verkrijgen wordt dezelfde vraag u opnieuw gesteld. Opnieuw antwoordt u dat u achtervolgd werd. U licht toe dat u zich niet meer herinnert wat er precies was gebeurd en dat u bang was van uw eigen schaduw in die periode. Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer spontaan dat u na de beschieting van 28 april, in mei nog werd achtervolgd. U kunt zich nu bovendien blijkbaar wel herinneren waar dit precies gebeurde (CGVS, p. 16, 17, 27, 29). Deze verklaringen zijn bezwaarlijk overtuigend te noemen en volstaan dan ook niet om geloof te kunnen hechten aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2011.

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat, in het licht van bovenstaande vaststellingen, de voorgehouden gebeurtenissen van 17 februari 2011 en 28 april 2011 op zich, indien ze al werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, niet kunnen worden beschouwd als voldoende bewijs dat u persoonlijk geïdoleerd zou worden met het oog op vervolging. Dat de auto van uw broer in brand zou zijn gestoken door uw belagers is immers hoogst onlogisch en onwaarschijnlijk gezien het feit dat uw belagers u reeds aan het achtervolgen waren en blijkbaar op de hoogte waren van waar u zich bevond. Dat u daarna via de buurman vernam dat de dader had gezegd dat het hier een waarschuwing voor u betrof is allerminst overtuigend (CGVS, p. 13, 24). Ook de voorgehouden beschieting van 28 april 2011 kan niet beschouwd worden als voldoende bewijs dat u persoonlijk geïdoleerd zou worden met het oog op vervolging. Het enige slachtoffer van de beschieting was immers een vrouw die in uw buurt stond. Dit terwijl de voorgehouden belagers volgens uw verklaringen een ketting van kogels afvuurden (CGVS, p. 11, 12, 19, 23, 24, 28). Er kan dan ook allerminst geconcludeerd worden dat u het doelwit zou zijn geweest van deze voorgehouden beschieting.

Bovenstaande elementen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, uw rijbewijs, het attest van ontheemding de identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De foto's van de verbrande auto van uw broer hebben geen bewijswaarde. Deze kunnen om het even waar en door om het even wie zijn genomen. In verband met de overlijdensakte van uw vader dient te worden opgemerkt dat uit info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat deze documenten in grote getale worden vervalst (zie info, toegevoegd aan het administratief dossier). Gelet op uw twijfelachtige verklaringen in verband met het profiel van uw vader rijzen er dan ook twijfels

omtrent de authenticiteit van dit document. Hetzelfde kan gezegd worden over de badge van uw vader van jaish al shaabi. In verband met de aanbevelingsbrief van Washington International betreffende uw broer A.(...) dient te worden opgemerkt dat deze bevestigt dat uw broer voor deze firma heeft gewerkt, iets wat hier niet ter discussie staat. In algemene termen kan gesteld worden dat geen van de originele documenten elementen bevat die erop wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd zou worden met het oog op vervolging. De kopies die u voorlegt beschikken over onvoldoende objectieve bewijswaarde en bevatten evenmin elementen waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging dient te koesteren. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met plausibele en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerm minst het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet overeenstemt met de toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze eveneens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van de in brand gestoken wagen, stukken welke reeds werden neergelegd in de loop van de administratieve procedure, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in januari 2012, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in februari 2012, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten maand per maand, een uittreksel uit het World Report 2012 van Human Rights Watch, arrest nr. 60 258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2012 en 58 persartikels met betrekking tot de huidige veiligheidssituatie in Bagdad.

Bij aangetekend schrijven van 5 december 2012 laat verzoeker bijkomend 41 persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad, het World Report 2012: Iraq van Human Rights Watch, een tabel van Iraq Body Count, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in juni 2012 geworden.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment vermeldde dat hij ontvoerd zou zijn geweest of dat hij beschoten werd, doch enkel vaagweg beweerde dat hij altijd bedreigd werd en dat hij meerdere keren achtervolgd werd, omissies welke ten zeerste zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnen, (ii) hij, ondanks het feit dat hij reeds in augustus 2006 door leden van het Mehdi leger zou zijn ontvoerd omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader en zijn broer, nog tot juli 2011 in Bagdad verbleef, waar hij na de voorgehouden ontvoering van augustus 2006 tot 2011 bovendien geen problemen meer zou hebben gekend terwijl hij nochtans tijdens deze periode

verbleef bij zijn familieleden in Mansour, de wijk waar zijn vader vermoord zou zijn geweest en waar zowat al zijn familieleden blijken te wonen, vaststellingen welke opnieuw in grote mate de geloofwaardigheid en de ernst ondermijnen van zijn ingeroepen vrees die hij lieert met de voormalige activiteiten van zijn broer en zijn vader, (iii) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder in twijfel wordt getrokken door de vage en onduidelijke verklaringen over de precieze activiteiten van zijn vader en over het lot van zijn broer A., zoals wordt toegelicht, (iv) ook zijn verklaringen over de voorgehouden problemen die hij zou hebben ondervonden als gevolg van zijn werk als bewaker voor de Liwa allerm minst overtuigen daar hij, ondanks het feit dat de problemen reeds zouden zijn begonnen in januari 2011 en hij op 28 april 2011 zou zijn beschoten, nog tot 1 juni 2011 bleef verder werken, hij bovendien telkens weer terugkeerde naar de wijk waar zijn leven volgens zijn verklaring over de voorgehouden aanslag op de auto van zijn broer O. in gevaar was en hij telkenmale naar zijn verblijfplaats terugkeerde via de plaatsen waar hij voortdurend achtervolgd zou zijn geweest en waar hij op 28 april 2011 beschoten zou zijn geweest, vaststellingen welke opnieuw in grote mate zijn algehele geloofwaardigheid en de ernst van zijn ingeroepen vrees ondermijnen, (v) zijn verklaringen over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 allerm minst duidelijk, samenhangend of overtuigend genoemd kunnen worden, zoals omstandig wordt uiteengezet, en dan ook niet volstaan om geloof te kunnen hechten aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2011, (vi) de voorgehouden gebeurtenissen van 17 februari 2011 en april 2011 op zich, indien ze al werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, niet kunnen worden beschouwd als voldoende bewijs dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden met het oog op vervolging, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals uitgebreid wordt uiteengezet.

2.5. Waar hem wordt verweten dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde elementen niet heeft vermeld, wijst verzoeker erop dat hij reeds bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal aangaf dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas slechts in korte bewoordingen heeft kunnen uitleggen, dat hij duidelijk stelde als volgt: de tolk *“was niet honderd procent”* en *“de eerste vertaling was niet zo duidelijk, het ging over mijn vader”* en dat hij daarnaast tijdens het gehoor nogmaals verduidelijkte dat *“ze zeiden dat ik het allemaal bij het tweede interview moest vertellen”* en *“ik moest het in kort vertellen”*. Wanneer hij uit eigen initiatief dergelijke toelichtingen geeft, kan men moeilijk begrijpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu argumenteert dat er bepaalde lacunes zitten in het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aldus nog verzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen zoals zijn ontvoering door het Mehdi leger en een beschieting waarvan hij het doelwit was, spontaan zou vermelden zo deze feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dat verzoeker van deze incidenten geen gewag maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken kan overigens bezwaarlijk worden verklaard door de bewering dat de tolk *“niet honderd procent”* was. Verzoeker maakt met deze bewering, noch met de opmerking dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas slechts in korte bewoordingen heeft kunnen uitleggen, aannemelijk dat bepaalde elementen of gegevens in zijn verklaringen niet werden vertaald of genoteerd. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die

hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Bovendien verklaarde hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij, hoewel kort, op de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijkste elementen van zijn relaas heeft verteld (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke feiten, die blijkens zijn verklaringen bijzonder traumatiserend voor hem waren, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat deze omissies verzoekers algehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnen.

2.6. Wat betreft het feit dat hij tot juli 2011 in Bagdad is gebleven, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde lezing heeft gedaan van zijn verklaringen. Hij verwijst naar het gehoorverslag, waar hij verklaarde dat ze pas na het overlijden van zijn vader een probleem kregen en ze het huis weer moesten verlaten. Verzoeker verduidelijkt dat ze eerst in El Mutanabi leefden en vervolgens in de wijk El Maliye. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, verhuisden zij dus van wijk na het overlijden van zijn vader. Verzoeker vervolgt dat zij na 2006, dus na zijn ontvoering, verhuisd zijn naar El Shuhada, waar hij een jaar is gebleven. Vervolgens hebben hij en zijn familie opnieuw problemen gekend en om deze reden is hij verschillende keren verhuisd naar de woningen van zijn ooms en terug naar zijn familie (en vice versa), terwijl zijn moeder bij zijn zus in Khadamiya is gaan wonen, aldus nog verzoeker. Hoewel al deze plaatsen zich effectief in Al Mansour situeren, zijn het telkens andere wijken die zich op een zeker aantal kilometer van elkaar bevinden. Hij en zijn familie hadden meerdere huizen in de omgeving en zij verplaatsten zich bijgevolg van het ene huis naar het andere. Verzoeker stelt verder zwaar getraumatiseerd te zijn door wat er in 2006 is gebeurd. Bovendien is zijn leven sinds 2003 vrij chaotisch. Hij werd beledigd door mensen die zijn vader en broer ervan beschuldigen de Amerikanen te steunen. Verzoeker bevestigt dat hij van 2006 tot 2011 niet speciaal problemen heeft gehad, tenzij het voortdurend doelwit te zijn van kritiek. Hij herhaalt zijn eerdere verklaringen dat hij reeds sinds 2006, vanaf de traumatische gebeurtenissen die hij heeft gekend waaronder zijn ontvoering, de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer, Irak wenste te verlaten. Hij vond echter geen smokkelaar die hem kon garanderen dat hij Irak met succes kon verlaten en dit tegen een redelijke prijs. Hij dacht trouwens oprecht dat de situatie wel zou verbeteren, tot zich de vreselijke gebeurtenissen van 2011 voordeden. Zijn leven opnieuw bedreigd ziend, vrezend dat hij hetzelfde lot zou ondergaan als zijn vader en broer, had hij geen andere keuze dan zijn land te verlaten.

Met deze uitleg, waarmee hij in wezen blijft steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen waarom hij na de opeenvolgende zwaarwichtige incidenten van 2006 nog zo lang in Bagdad zou zijn gebleven. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde lezing zou hebben gegeven aan verzoekers verklaringen. Dat verzoeker verschillende keren zou zijn verhuisd, neemt immers niet weg dat hij tijdens het gehoor tot twee maal toe uitdrukkelijk verklaarde na zijn voorgehouden ontvoering in augustus 2006 tot 2011 geen problemen meer te hebben gekend (administratief dossier, stuk 3, p. 14 en p. 19), hetgeen hij opnieuw bevestigt in voorliggend verzoekschrift. Bovendien bevestigt verzoeker in het verzoekschrift dat al zijn opeenvolgende verblijfplaatsen zich situeerden in Al Mansour, hetgeen ook op die manier wordt gesteld in de bestreden beslissing. Zo verzoeker daadwerkelijk werd geviseerd door het Mehdi leger omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader en zijn broer, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker na zijn ontsnapping zouden trachten op te sporen en dat zij hem in de eerste plaats zouden zoeken bij familieleden, die allen in Al Mansour wonen. Daar hij echter uitdrukkelijk verklaarde tot 2011 geen verdere problemen te hebben gekend, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker na de achtereenvolgende zwaarwichtige incidenten van 2006 nog zo lang in Bagdad zou zijn gebleven, opnieuw in grote mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn ingeroepen vrees, die hij lieert aan de voormalige activiteiten van zijn broer en zijn vader.

2.7. Inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde onduidelijkheid inzake de functie van zijn vader, wijst verzoeker erop dat tegenstrijdige verklaringen niet volstaan om een asielzoeker het statuut van vluchteling te weigeren. Hij citeert in dit verband het UNHCR handboek en stelt dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden en eigenheden van elke situatie (persoonlijke, familiale en culturele factoren), de leeftijd en het opleidingsniveau van de asielzoeker alsook eventuele trauma's. Ter verklaring van zijn beperkte kennis omtrent het beroep van zijn vader, stelt verzoeker dat in die tijd niemand durfde te praten omdat iedereen onderworpen was aan de dictatuur van Saddam Hoessein en dat ook hijzelf geen informatie durfde te vragen aan zijn vader. Daarom heeft hij dan ook enkel algemene informatie

over het beroep van zijn vader. Dat hij in eerste instantie verklaarde dat zijn vader udu qiyadat was, om vervolgens te bevestigen dat hij udu was, betreft volgens verzoeker geen tegenstrijdigheid. Udu geldt immers voor alle leden. Bijgevolg is er volgens verzoeker geen tegenstrijdigheid in het bevestigen dat zijn vader udu was om vervolgens te stellen dat hij udu qiyadat was. Hij wijst erop dat hij daarnaast tijdens het gehoor verduidelijkte dat zijn vader udu promu was, hetgeen duidelijk het geval is voor een udy qiyadat. Tot slot wijst verzoeker erop dat het gaat over de functie die zijn vader had meer dan zes jaar geleden zodat het normaal is dat bepaalde elementen aan hem ontgaan zijn.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR aanvoert dat tegenstrijdige verklaringen niet volstaan om een asielzoeker het statuut van vluchteling te weigeren en dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden en eigenheden van elke situatie (persoonlijke, familiale en culturele factoren), de leeftijd en het opleidingsniveau van de asielzoeker alsook eventuele trauma's, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, ongeacht de leeftijd, het opleidingsniveau of eventuele trauma's, redelijkerwijs worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas.

In casu betreft de vroegere functie van zijn vader binnen de Baath partij de kern van verzoekers vluchtrelaas. Hij beweert immers dat de vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan in 2006, waaronder zijn ontvoering, mede zijn ingegeven door de activiteiten van zijn vader. Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij over meer concrete informatie over de functie van zijn vader zou beschikken dan de beperkte kennis die hij hierover tentoonspreidt. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legde verzoeker doorheen het gehoor incoherente verklaringen af over de positie van zijn vader binnen de Baath partij. Bij aanvang van het gehoor gevraagd welk niveau zijn vader had binnen de Baath, antwoordde verzoeker: *"Ik weet dat mijn vader actief was, de belangrijke personen waaraan adu firqa en adu qisada, mijn vader was actief en verantwoordelijk voor een groep mensen hij had een goede reputatie maar na de val werd zelfs onze familie ongewenst. En welk niveau had uw vader? Adu Qiyada was zijn laatste niveau voor zover ik weet."* (administratief dossier, stuk 3, p. 6). In strijd hiermee stelde verzoeker op het einde van het gehoor niet te weten welk niveau zijn vader bekleedde binnen de Baath partij en wat zijn precieze taken waren, noch welke functie hij had binnen het JES: *"Welk niveau had uw vader nu weer? Udu maar hij is gepromoveerd tot bevelhebber in het leger Wat is zijn hoogste niveau dat hij bereikt heeft binnen baath? Hij heeft er nooit over gesproken het was geheim, alleen de vrouw weet dat. Dat is toch het minste wat je moet weten welk niveau hij had binnen baath? Jeish el shabi hebben geen rangen Nee het niveau binnen baath? Ik weet dat hij udu was de rset durfde ik niet te vragen En sinds zijn door zelf niet gevraagd aan uw moeder? Nee ik heb het haar niet gevraagd Maar het was de oorzaak van zoveel problemen? Ja Wat was zijn taak in de partij? Ik weet het niet, het was verplicht hij wilde het niet graag doen dat weet ik over mijn vader En bij jeish al shabi welke taak? Ik weet niet over zijn taken, ik weet het niet Welke functie had hij dan binnen JeS? Ik weet het niet"* (administratief dossier, stuk 3, p. 31-32). Dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen kunnen bezwaarlijk worden verklaard door het aanhalen van een tijdsverloop van zes jaar, noch door de bewering dat zijn vader niets vertelde over zijn functie en hijzelf aan zijn vader evenmin informatie durfde te vragen. Deze laatste bewering verklaart overigens niet waarom verzoeker na het overlijden van zijn vader geen informatie aan zijn moeder heeft gevraagd over de vroegere functie van zijn vader, die de oorzaak zou zijn geweest van zoveel problemen (administratief dossier, stuk 3, p. 31). Tot slot vermag ook de uitleg in het verzoekschrift dat zijn vader udu was en dat dit geldt voor alle leden, geen afbreuk te doen aan bovenstaande tegenstrijdigheden, noch aan de conclusie dat verzoekers vage, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen over de vroegere functie van zijn vader verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.8. Wat betreft de onduidelijkheden over de verdwijning van zijn broer, herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen dat zijn broer werkte voor de Amerikanen en dat hij op een dag verdwenen was. Hij stelt

dat hij zijn broer voor het laatst heeft gezien in 2006 en hij acht het normaal dat hij geen exacte datum kan geven waarop zijn broer verdwenen is gelet op de vele jaren die sindsdien zijn verlopen en gelet op het feit dat hij de laatste maanden niet meer bij zijn broer woonde. Voorts wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat de andere informatie op te merken die hij kent omtrent zijn broer, met name dat hij werkt voor de Amerikanen, en dat het Commissariaat-generaal geacht wordt te weten dat alle personen die werken of hebben gewerkt voor de Amerikanen een doelgroep vormen voor terroristische aanslagen. Aangezien zijn broer van de ene dag op de andere verdwenen is en hij geen nieuws van hem heeft ontvangen, is het normaal dat hij niet kan weten wat er met hem gebeurd is, aldus nog verzoeker.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er met een dergelijk verweer opnieuw niet in slaagt zijn vaagheid te verklaren. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen correct in de tijd kan situeren, zeker diegene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, aangezien kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen in het geheugen zouden gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dit ongeacht het tijdsverloop. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt zijn broer voor het laatst te hebben gezien in 2006, terwijl hij tijdens het gehoor niet kon duiden of hij in 2005 dan wel in 2006 verdween: *“Wanneer is broer A.(...) gevlucht? Mijn broer is in 2004 begonnen om te werken bij de Amerikanen, hij werd bedreigd, ik ben zelf ook slachtoffer van het werk van mijn broer en mijn vader, ik ben ontvoerd, sinds 2005 of 6 is hij eigenlijk vermist vlak voor de moord op mijn vader, sommigen zeggen dat hij vermist is en sommigen zeggen dat hij bij de Amerikanen is. (...) Maar je weet niet wat er met hem gebeurd is?. Nee, hij is verdwenen sommigen zeggen dat hij vermist is anderen zeggen dat hij bij de Amerikanen zit. Wanneer is hij dan verdwenen? Voor de moord op mijn vader Sinds wanneer is hij vermist? Dat weet ik niet in 2005 of 2006”* (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 32). Gelet op deze verklaringen acht de Raad het overigens onbegrijpelijk dat verzoeker zich blijkbaar niet de moeite heeft getroost om zich bij de Amerikanen te informeren over het lot van zijn broer. Zijn nalaten in dit verband en zijn uitermate vage verklaringen zetten zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

2.9. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat ook verzoekers verklaringen over de voorgehouden problemen die hij zou hebben ondervonden als gevolg van zijn werk als bewaker voor de Liwa allerminst overtuigen. Verzoeker betoogt in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tevreden stelt met het overschrijven van zijn beweringen, zonder verdere vragen te stellen, vragen die nochtans zouden toegelaten hebben te begrijpen waarom hij ondanks het feit dat zijn problemen begonnen in januari 2011 nog tot 1 juni 2011 op zijn werk is gebleven. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij niet onmiddellijk vertrokken is omdat hij zijn reis diende voor te bereiden, hij geld diende te sparen en hij moeilijk iemand vond om zijn reis te organiseren en die hem kon verzekeren dat het zou lukken om Irak te verlaten aan een democratische prijs. Daarenboven was hij zeer voorzichtig, nam hij elke dag een andere route, vertrok hij op verschillende uren naar zijn werk, ging hij soms te voet, soms per taxi, soms met de bus en soms met de auto. Kortom, hij vermeed elke routine opdat niemand zijn uurregeling zou hebben en hij niet makkelijk het doelwit van terroristische groepen zou zijn, aldus nog verzoeker. Tevens wijst hij erop dat hij gewapend was tijdens zijn dienst.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het de taak van de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asioldossier had kunnen vervolledigd worden.

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat niettegenstaande de door hem in het verzoekschrift aangehaalde veiligheidsmaatregelen die hijzelf en zijn collega's namen, zijn collega Q. om het leven werd gebracht met drie kogels door het hoofd (administratief dossier, stuk 3, p. 14-15). De Raad acht het dan ook onbegrijpelijk dat verzoeker na de moord op zijn collega en nadat hijzelf beschoten zou zijn geweest op 28 april 2011 niet inging op het aanbod van de Liwa om in diens huis te wonen. De door verzoeker tijdens het gehoor aangehaalde redenen om dit aanbod af te wijzen kunnen bezwaarlijk overtuigen: *“Als de Liwa u wilde helpen waarom blijft u dan niet altijd daar? Dat heeft hij el eens gezegd maar ik wilde dat niet doen Waarom niet? Ik wilde ook buiten de sfeer van het werk iemand bezoeken, niet heel mijn leven in een huis zitten, jij kan hier ook blijven wonen als je wil. En na de beschieting waarom niet? Na de beschieting heeft hij het ook voorgesteld maar ik wilde bij mijn neef of andere familie gaan slapen, het was moeilijk om altijd op een plek te blijven voor mij”* (administratief dossier, stuk 3, p. 22-23). Dat verzoeker ondanks het feit dat de door hem aangehaalde veiligheidsmaatregelen niet afdoende bleken te zijn – getuige de moord op zijn collega in maart 2011,

het feit dat hijzelf beschoten zou zijn geweest in april 2011 en het feit dat hij opnieuw achtervolgd zou zijn geweest in mei 2011 (administratief dossier, stuk 3, p. 27) – gewoon verder bleef werken tot 1 juni 2011, hij geen verdere voorzorgsmaatregelen nam teneinde zichzelf te beschermen en hij niet tijdelijk in de woning van de Liwa wilde verblijven, doch steeds terugkeerde naar familieleden, waar hij zoals hoger reeds gesteld makkelijk kon worden opgespoord en hij derhalve een gemakkelijk doelwit vormde, laat niet toe enig geloof te hechten aan de door hem beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn werk als bewaker voor de Liwa.

2.10. Wat betreft de gebeurtenissen van 2011, in het bijzonder de achtervolgingen, wijst verzoeker erop dat hij op verschillende momenten heeft aangegeven dat hij zich de data niet meer herinnert, dat hij psychologisch verward was door deze gebeurtenissen, dat het opslaan van data moeilijker gaat in een traumatische context en dat het niet gemakkelijk is data te onthouden wanneer men zich er niet aan verwacht dat vervolgens vragen zullen worden gesteld over deze data, waarmee hij echter niet vermag afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: *“U verklaart herhaaldelijk dat u drie tot vier keer achtervolgd zou zijn geweest toen u terugkeerde van uw werk. Aanvankelijk beweert u dat de eerste achtervolging in januari 2011 zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 12). Later verklaart u dan weer dat u pas in februari 2011 de eerste keer zou zijn achtervolgd (CGVS, p. 26, 27). Gevraagd of er nog iets gebeurd was na de beschieting in april 2011 antwoordt u in eerste instantie ontkennend. Vervolgens stelt u echter dat u wel nog achtervolgd werd. Wanneer u wordt gevraagd wat er dan precies gebeurde, verklaart u dat u zich na die beschieting niet meer kon concentreren, dat u bang was van iedereen en dat u dacht dat iedereen u wilde vermoorden. Om duidelijkheid te verkrijgen wordt dezelfde vraag u opnieuw gesteld. Opnieuw antwoordt u dat u achtervolgd werd. U licht toe dat u zich niet meer herinnert wat er precies was gebeurd en dat u bang was van uw eigen schaduw in die periode. Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer spontaan dat u na de beschieting van 28 april, in mei nog werd achtervolgd. U kunt zich nu bovendien blijkbaar wel herinneren waar dit precies gebeurde (CGVS, p. 16, 17, 27, 29). Deze verklaringen zijn bezwaarlijk overtuigend te noemen en volstaan dan ook niet om geloof te kunnen hechten aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2011.”* De Raad herhaalt te dezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen correct in de tijd kan situeren, zeker diegene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, aangezien kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen in het geheugen zouden gegrift staan zo zijn zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring. Daar verzoeker geen aanvaardbare reden aanbrengt voor zijn onduidelijke en incoherente verklaringen omtrent de door hem beweerde achtervolgingen, die nochtans op hem een zware indruk hebben gemaakt zoals ook wordt bevestigd in het verzoekschrift, blijven hoger aangehaalde vaststellingen en overwegingen onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. Tot slot betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de voorgehouden gebeurtenissen van 17 februari 2011 en april 2011 op zich, indien ze al werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, niet kunnen worden beschouwd als voldoende bewijs dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden met het oog op vervolging. Verzoeker stelt te weten dat hij het doelwit was van de beschieting omdat er, op twee à drie personen na, niemand in zijn nabijheid was en hij achtervolgd was geweest door het voertuig van waaruit de schoten werden gelost. Bovendien werd een collega van hem vermoord zodat, rekening houdend met al deze elementen, er geen twijfel over bestaat dat hij wel degelijk werd gevisieerd, aldus verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit verweer blijft steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht en niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk het doelwit zou zijn geweest van deze voorgehouden beschieting.

Hetzelfde geldt met betrekking tot verzoekers bewering als zou de wagen van zijn broer in brand zijn gestoken als waarschuwing aan zijn adres. Opnieuw komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen dat de terroristische groep zelf heeft verduidelijkt dat het om een waarschuwing ging en de stelling dat dit, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, niet onlogisch is daar het doel van de actie was om hem angst aan te jagen en hem onrechtstreeks te bedreigen, waarmee hij er niet in slaagt de appreciatie van de commissaris-generaal dat het hoogst onlogisch en onwaarschijnlijk is dat de auto van zijn broer in brand zou zijn gestoken door zijn belagers gezien het feit dat zijn belagers hem reeds aan het achtervolgen waren en blijkbaar op de hoogte waren van waar hij zich bevond, in een ander daglicht te plaatsen.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in wezen beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Waar hij er nog op wijst dat hij door de gebeurtenissen psychologisch zwaar getekend is en hij getraumatiseerd is, kan dit geen verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, temeer verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat zijn psychologische toestand hem zou verhinderd hebben correcte, volwaardige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Genoemd artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”* Daar verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, is er geen reden op toepassing te maken van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat zijn vrees verband houdt met het feit dat hij behoort tot een sociale groep van personen die zich verzetten tegen de milities, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst beantwoordt de groep waarbij verzoeker zich indeelt niet aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Immers, volgens dit artikel moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Bovendien wijst het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.13. Zoals terecht wordt geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.14. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden

afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.15.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 19 juni 2012 gevoegde update van de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012, Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012 en Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012) en de ter zitting neergelegde Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012, waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Met het maken van een opsomming van een aantal aanslagen die de afgelopen maanden plaatsvonden in Bagdad en het betoog dat ook Amnesty International opmerkt dat het geweld sterk is toegenomen sinds het vertrek van laatste de Amerikaanse troepen in Irak op 20 december 2011 en melding maakt van een ware politieke crisis en dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt, het centrum van Irak niet alleen het voorwerp uitmaakt van

doelgerichte aanslagen daar de door hem bijgebrachte persartikels melding maken van aanslagen die talrijke burgers zonder onderscheid raken zodat men alleen maar kan vaststellen dat de situatie in Bagdad absoluut niet stabiel is en zeker niet toelaat om een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de talrijke bijgebrachte persartikels en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Bagdad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De artikels bevestigen grotendeels de analyse gemaakt in hoger genoemde SRB's en tonen aan dat de incidenten eerder gericht van aard zijn: aanslagen gepleegd op sjiiitische pelgrims, hoge overheidsambtenaren, leden van de veiligheidsdiensten, politie, militairen en Sahwaleden, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. Hieruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Voorts wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. Aangezien politieagenten nu éénmaal een risicoprofiel vormen kan dit de cijfers sterk beïnvloeden en een vertekend beeld geven. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als overheidsambtenaar werkzaam was (administratief dossier, stuk 3, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoekers profiel in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist. Zo uit hoger aangehaalde SRB's inderdaad blijkt dat overheidsambtenaren behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, brengt verzoeker geen geloofwaardige problemen bij die hij omwille van zijn beroepsactiviteiten zou hebben gekend en laten zijn verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij voor zijn leven dienen te vrezen. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.15.2. In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 EVRM aanvoert en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), merkt de Raad het volgende op met betrekking tot artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging, wat in casu niet wordt aangetoond.

2.15.3. In zoverre verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 60 258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011, waarin de betrokkene, eveneens Irakees, eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd, om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is deze verwijzing niet dienstig. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde. Bovendien wordt elke vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht.

2.15.4. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.16. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek. Enerzijds baseert de bestreden beslissing zich wat betreft de actuele veiligheidssituatie op een rapport van Cedoca waarvan de laatste actualisatie dateert van 5 januari 2012, anderzijds verwijst verzoeker naar zijn toelichting in het verzoekschrift, stelt hij dat de antwoorden

sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee een agent van het Commissariaat-generaal precieze antwoorden probeert te bekomen of zich integendeel tevreden stelt met de antwoorden die verzoeker geeft en meent hij dat de houding van de agent niet de houding is die men verwacht van diegene die dergelijke beslissingen neemt en ingaat tegen het Gehoorhandvest ingesteld door het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er in dit verband op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker had middels zijn verzoekschrift de gelegenheid om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing aan te vechten en de nodige toelichtingen te verschaffen bij zijn vluchtmotieven. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is hij er evenwel niet in geslaagd de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Evenmin toont hij in concreto aan op welke wijze de houding van de interviewer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn antwoorden zou hebben beïnvloed en een verklaring zou kunnen bieden voor zijn vage, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent elementen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie hebben zowel verzoeker als verweerder de Raad voldoende informatie overgemaakt om met kennis van zaken te kunnen oordelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS